

Hvad hedder et anker i flertal? Det lød forkert, når vi forsøgte, Jos og mig. *Ankere? Ankre?* Drengene fra det lokale ø-slæng vendte øjne, talte med dreven dialekt: »*Ank-åååre*,« sagde de. »Det hedder da *ank-åååre*.«

Vilo. Mig og Jos. Min bedste veninde, som også denne sommer var med mig i sommerhus. Vi svingede de solbrændte fødder i deforme klipklapper, side om side på hver sin ankerarm. Det var øens foretrukne udsmykning. Søfart og fiskeri betalte for husleje og dagligvarer. Ankre knejsede i forhaver og baghaver, foran kro og købmand, et symbol som en julekrans på døren i december. Men øen var også blå himmel, sol og alt det, der er svært at beskrive. Sommer, et sted man kender. Væk fra alting. Mågen på pælen, duften af tjære, bræmmer af blæretang, den salte fornemmelse i regnvand, i sand og i marehalmen, vi tyggede på og snoede rundt om pege-fingre, så stramt, at fingerspidsen blev helt følelsesløs.

Og drengene med dialekterne. Vi snakkede hjemmevant om kuttere og klitter, gik runde efter runde på den udslidte minigolfbane. Jeg skulede mod Ejnar, ville han være lige så tiltrækkende udenfor sæsonen, eller var det blot lige her? I denne skyfri parentes?

»Du er vild med ham,« hviskede Jos, da vi cyklede hjem mod sommerhuset.

»Hvad?« sagde jeg.

»Afsløret,« grinede hun.

